

Om Tu 4

1871 EL 30

Oct 12 1871

ANGE

25

de danske Homere.

Udgivet af Forlaget

Forlaget

1871

Kjøbenhavn

Udgivet af Forlaget

Om Th. №4

Om Th. №4

23

ange

for

de danske Romere.

(Manuskript for Benner.)

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Kjøbenhavn.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

[1839?]

Om LF. 1830

Om TH. 1830

83

for

de Danske Bøger.

(Manuskript for Bøger)

Thomsens Museum
ARKIV

1830

1830

1830

Romas Prais.

1830.

Mel. Jeg senger gjerne om Kongers Magt.

Hvor Tib'ren evig og guul sig snoer,
 Did Phantasien med Bemod svæver;
 Er der en Plet paa den hele Jord,
 Som, Roma liig, vor Begeistring hæver?
 Der Sæller tale,
 Og os asmale
 Den svundne Storhed i gyldne Sale;
 Hil, Roma, Dig!

Vi, som her samles i Bønnelag,
 Har engang stuet de stolte Hoie,
 Har hist os frydet heel mangen Dag,
 Og seet det Store med henrykt Die.

Naar Tiden svinder,

De klare Minder

I Hjertet friske vi stedse finder.

Sligt glemmes ei!

Vi fjernet blev' fra den elskte Stad,
 Som selv fortryller det kolde Hjerte;
 Enhver af os der har levet glad,
 Og har forladt den med bitter Smerte.

Den indre Stemme

Ei lader glemme

Hvad aldrig meer vi kan saa fornemme:

Et Digterliv!

Dog, ei til Bømod vi samles her,
 Thi Mænd skal ikke som Børn græde;
 Med Krands om Tindingen bør Enhver
 Kun mindes Kneipens fidele Glæde,

Lorenzos Stue,

Sol — Maanens Frue*),

De Catacomber**) med hvælvet Bue

Og Chiavica!

Nu bort med Rang og med Titlers Glæds!
 I Aften vil vi som Børn os fryde,
 Og villigt følge med munter Sands
 Hvad Kneipelovenes Regler byde.

*) Vertinden i Posteria del sole e della luna.

**) Den underjordiske Kneipe i Nærheden af Fontana di Trevi.

Saadan de sige:
 Fra Glædens Rige
 Skal Etiketten, den Snærpe, vige!
 Hun kjæder os.

Men under Sængens glade Lyd
 Vi nippe vil til den røde Druer,
 Og kjærligt hædre med hellig Fryd
 Hvad stærkt opflammed' vor Ungdoms Lue.

Vi Flammen nære

I Minder kjære,

Og Roma holde vi heit i Vre.

For Rom en Skaal!!

felice Purelli.

Thorvaldsens Skaal.

1830.

Mel. Jeg er en Mand, som har saa vidt ombandret.

Vi ere Mand, som alle vidt ombandred',
Saa Ingen meer bereist man sige kan;
I Aften selv vi Opholdssted forandred',
Dg flyttede os hen til Sydens Land.

Vi ere ei i Nordens kolde Zone,
Dg Ingen over Knippelsbroen kom.
Vi stode nu i **Via del Tritone**,
Der ligger, som I veed, i den Stad Rom.

Vel sandt, vi Kneipen nu ei kunde gæste,
Hvis vi til Rom med Vetturinen gik;
Men den, som kjør med Phantasiens Heste,
Kan gjøre Reisen i et Dieblit.

Her see vi ei, hvor raast Minenten favner
Sin skjonne Mo i Saltarellospring;
Men tro mig kun, en rigtig Christianshavner
Forstaaer kanskee vel nok saa godt den Ting.

Dg kan vi ei i Vaticanet vanke,
Dg saligt skue Kunstens Helligdom,
Det er en Trøst, at hver jo i sin Tanke
Kan skabe sig et lille elsket Rom.

Held den, der gamle Roma seer og kjender,
Dg mindes den taknemmelig og glad!
Held alle vore gode, gamle Venner,
Som leve i den evig store Stad!

Der boer en Mand, som ogsaa vidt ombandred',
Dg Ingen meer bereist man nævne kan.
Ej endt sielden han sit Opholdssted forandred'
Saa reiste dog hans Navn saa vidt om Land.

En Staal for ham, den store danske Mester!
Nu klinker Alle, fylde bredfuldt Maal. —
Han, som var Bært for os, da vi var Stæster,
Vor Thorvaldsens, vor store Kunstners Staal!!

[u. c. l. Abrahams]

Dolce ricordo.

1855

Aria: Im Wald und auf der Heide.

Del Tevere le onde,
 Le sempre verdi sponde
 Vogliamo noi cantar. ∴
 Bellissimo paese!
 Il povero Danese
 Non lascia di t'amar. ∴

Coro.

∴ Olà, oè, oè, olà!

Oè Italia! ∴

Fornita di argento,

Talvolta di talento,

La gente se ne va. ∴

Io vo' veder il mondo

Si grande, bello, tondo —

— Europa, Asia. ∴

Cor.

∴ Olà, oè, oè, olà!

Europa, Asia! ∴

Germania! sei bella; ∴

Sei — Francia — una stella.

Italia! — sei più! ∴

Terrestre paradiso ∴

Col sempiterno riso — ∴

Sei fiore di virtù! ∴

Coro.

∴ Olà, oè, oè, olà!

Oè Italia! ∴

Lasciam' i tuoi quadria,

Gesuiti ed i ladri;

Non ne vogliamo più. ∴

Il viuo, che scintilla ∴

E nel bicchiere brilla,

— Che fiore di virtù!

Coro.

∴ Si cacci, cacci, cacci giù!

Sù — bevi tu e tu!

Il fiasco di Genzano

E l'uva di Albano

Pur sospirar ci fa

Dolcissimo ristoro!

Ci desti quel tesoro

O, tu Italia!

Coro,

∴ Si cacci, cacci, cacci giù!

Sù — bevi tu e tu!

Asciutto, Tonerello!

Niente di più bello

Del vostro gran calor!

Il vostro bel sapore

E' l' Dio dell' amore

Vivifican il cor. ∴

Coro.

∴ O Bacco, Bacco, caccia giù!

Cupido, ama tu!

Essendo noi lontani

Dal cielo de' Romani,

Pensiamoci un pò.

Il Tonerello manca —

Beviamo sulla panca

Il vino di Bordò! ∴

Coro.

∴ Bevete ah! Bevete o!

Il vino di Bordò! ∴

Bellissimo paese!

Il povero Danese

Non lascia di t'amar. ∴

Con calda fantasia

La nostra compagnia

Sa bene viaggiar.

Coro.

∴ Olà, oè, oè olà!

Qui è l'Italia!! ∴

Felice Purcell.

En Sviptuur til Rom. .:

1834.

Mel. Lad den sfrantende Magister.

Lytter ei til Nordens Stemme!
 Sadler Phantasiens Hest!
 Storm og Slud vi maae forglemme
 Og i Roma være Gjæst!
 Har nu Hesten end ei Binger,
 Vand den brav i Bacchi Blod;
 Rask da gjennem Gethren bringer
 Den os til den gule Flod. —

Hør de tusind Kloffers Himlen!
 Jo, her er den store Stad!
 See San Pietro høit mod Himlen,
 See hist Caracallas Bad!
 Disse klippestærke Mure?
 Det er Vaticanets Slot; —
 Paven sidder der i Bure
 Med sin røde Flois Galot.

Er vi der? Jo, Allesammen!
 Her vi har vort Chiavica.
 Seer I Lampen der med Flammen?
 Er her Maccaroni? Ja!
 Eh, coltello e forchetta!
 Nino! Nino! — Subito!
 Sbrigati! — Aspett' aspetta!
 Der han kommer! — Eccolo! —

L'insalata di lattughe,
 Samt et Stykke fastigt Stegt,
 Sal e pane kan vi bruge,
 Men for Alt un mezzo, — Kuegt!
 Mindre gjør det ei i Alfens
 Langveis fra vi kom herhen;
 Og vi skal paa Druesaften
 Atter ride hjem igjen. —

Rom herhen til Vindvets Rude!
 Tænkte jeg det ikke nok?
 Han, Tritonen, staaer derude
 Paa sin mørke Marmorblok;
 Vandets Soile sølsomt roffer,
 Svergang Luftens Binge slaaer;
 Var han viis den stoffels Kloffer,
 Kom han op og fik en Taar.

Naar i Morgen Solen blinker
 Smukt paa Kaiserborgens Gruns,
 Vil vi gaae, hvor Kunstens Vinker
 Rundt i Staden Huus fra Huus;
 Og naar ret vi har studeret
 Læred, Marmor, Loft og Muur,
 Borde vi vel promoveret
 Til den levende Natur!

Om Albanerbjergets grønne Sen
 Sider møde os da nok
 Atter hine stolte Skjønne
 Med den ravneforte Lok:
 Af! Assunta, Serafina,
 Nunziata, Desola,
 Betta, Cecca, Gelsomina,
 Nina, — af! Veronica!

Vort dog med det Drommevesen,
 Som forvirrer Sands og Du,
 Njemad vil vi vende Næsen,
 Virkeligt er kun hvert Nu;
 Og kun dette ret vi nøde,
 Hvor vor Bugge stod i Ro,
 Hvor de første Taarer flode,
 Og den første Gang vi lo!

Derfor, skøndt hos Verdens Dronning
 Vi fik sværmet sodt i Mag,
 Bragde vi dog al vor Hønning
 Til den gamle Rubes Tag;
 Som Erstatning her vi søger
 For vort Savn af gamle Rom
 Pensel, Meisel, Pen og Bøger
 Og — et Hjertes Helligdom.

Christian Winther.

Danmarks Son.

1834.

Mel. Komm, lieber Mai und mache

Det var den unge Danske,
 Han seiled' over Sø,
 Og drog forbi den spanske,
 Den africanste Mo.
 Til sidst forlod han Vandet,
 Og Snekken styred' hjem.
 Han ene stod paa Landet
 — Hvor var hans Stilling slem!

Det var ei hine Toner
 Fra Herthas Bogehyst;
 Ak! under Laurens Kroner
 Han savned' Hjemmets Lyst.
 Saa gierne han tilbage
 Til Fædrelandet gif;
 Dog dæmped' han sin Klage,
 Paa Roma faldt hans Blif.

Hvor Tib'rens Flod ombolger
 Alverdens første Stad,
 Og Diet Saga følger
 I Kæmpekrifters Blad,
 Der stod den unge Danske —
 Han glemte Skib og Sø!
 Der kan Geniet grandse,
 Der er det tungt at døe.

Med henrykt Aand han stuer
 Den svundne Hedenold.
 Apollo kjærligt luer —
 Da bl'r ei Dansken kold.
 Han knuser hæft de Lænker,
 Som tvinge Kunstens Aand.
 En Jason han os skjænker —
 Da sank Canovas Haand.

Ja, Skjønheds Gud ham ynder,
 Og hører mildt hans Bøn,
 Thi mangt et Værk forkynder,
 At han er Phoebi Son.
 Den græske Aand var svunden;
 Nu straaler den igjen.
 En Genius blev funden,
 Som kraftigt vakte den.

Suldt smiler Afrodite
 Med Øblet i sin Haand,
 Og trefold en Charite
 Fortryller sødt vor Land.
 For Psyche Amor kjæler
 Med Himlen i sit Blik,
 Og Jovis Yndling kjæler
 Med Nectar, Livets Drif.

I Skjønheds rene Tempel
 Fremspired' mangt et Værk
 Med Sandheds ægte Stempel,
 Og Sandheds Magt er stærk.
 Men over Jordens Riger
 Et Navn udbreder Glæde;
 Til Stjernerne det stiger,
 Mod Evighedens Krands.

Og dette Navn? — Hvo kjender
 Gi Thorvaldsen i Nord?
 Ham Dana bar paa Hænder,
 Saasnart han kom paa Jord.
 Vel mange Modre græde,
 Og Utaf faae til Vøn;
 Men Danmark fik kun Glæde —
 Hvor findes slig en Søn?

Felice Purcell.

En lille Flugt til Rom.

1835.

Mel. Im Wald und auf der Gai-de.

Fra Nord, hvor Taagen skygger,
 Hvor Vinterkulden trykker,
 Bort til Italia!
 Vi Sydskland let kan glemme,
 Saa smukt har vi det hjemme,
 Og flyve dog derfra!
 Hallo, hallo, hallo, halla!
 Ned til Italia!

De høie Alper vige,
 Vi ned paa Sletten stige,
 Til Sang og Blomster-Duft.
 Blandt Myrter, Sjorden græsser,
 See Pinier og Cypresser!
 Vi aande! Sydens Luft!
 Hallo, hallo, hallo, hallo!
 Den Luft gjør Hjertet fro.

Her Skonheds Døttre bygge!
 Vi tænke paa vor Lykke,
 Vi dvæle og vi flye.
 Bag Bjergene det vinker!
 Sanct Peters Kuppel blinker,
 Vi er i Pavens By.
 Hallo, halla, hallo, halla!
 Nu Passaporti da!

Vi ned ad Corso vandre,
 Og sikkert vi de Andre
 I Caffè greco see!
 Man Velkomst drikke skal jo,
 Vi raabe mezzo caldo,
 Vi kyskes og vi lee!
 Hallo, halle, hallo, halle!
 Vi er i vor Caffè!

Og spørger hver en Stemme,
 „Hvorledes staaer det hjemme?“
 „Det staaer, som før det stod!“
 Det regner og er solet!
 Man gaaer og er forkjolet,
 For Vin'ren er saa god!
 Hallo, hallo, hallo, hallo!
 Ja god, det kan I tro!

Om Roma vil vi tale,
 See Vaticanets Sale,
 Ja dertil staaer vor Hu.
 Jeg, Colosseum gjæster,
 Jeg, Keiserborgens Nester,
 Og saa lidt meer endnu!
 Hallo, halle, hallo, halle!
 Vi atter Roma see!

Men vi maae lidt os rappe!
 Opad den spanske Trappe,
 Forst hen til Chiavica!
 De der sig Alle samle,
 Der træffe vi den Gamle,
 Ham bringes et Hurra!
 Hallo, halla, hallo, halla!
 Ham bringes et Hurra!

Hans Fødselsdag de hædre,
 Og ingen Dag er bedre
 Gud den, han forst saae Rom!
 Vi see hans milde Die,
 Vi staae ved Romas Poie,
 Til Skaalen just vi kom.
 Hallo, halla! hallo, halla,
 For Thorvaldsen Hurra!

H. C. Andersen.

Rom og de Fremmede.

1835.

Et romantisk Væredigt til fire Melodier.

R o m a.

Mel. Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

Jeg er en Stad, berømt i Nord og Syden,
 Og tusind Tunger synge høit min Prais.
 Enhver, som agter Storhed, Vren, Dyden,
 Mig roser, dadler, elsker paa sin Blis.
 De fleste mindes længst forsvundne Dage,
 Og sige: „Roma! Hævnens Tid er der.“
 De mene, jeg er gaaet flent tilbage,
 Og alle blive de dog gjerne her.

Un homme du Juillet.

Air. Dis-moi, soldat, dis-moi, t'en souviens-tu?

Vraiment, ils sont passés ces jours de fête!
 Reine du monde, où est ton grand éclat?
 Ce sont tes filles qui font des conquêtes,
 Aux étrangers se livrent sans combat.

Où sont les jours brillants de ta gloire,
 Où sont les temps de Gracchus, Cicéron?
 La France te bannit de l'histoire;
 Jules César ne vaut Napoléon.

Qu'il est affreux, ce simple bavardage
 De tes enfants dans leur sommeil de mort!
 Mais un Français déteste l'esclavage,
 La vue triste d'un peuple qui dort.
 Rome, tu as perdu ton auréole,
 On rit du pape et de sa sainteté.
 Ce qui te manque au pied du Capitole,
 C'est la gloire, c'est la liberté.

Eine deutsche Dichterin.

Was gleicht wohl auf Erden dem Jägervergnügen?

Was gleicht wohl auf Erden dem Dichtervergnügen,
 Am Ufer der Tiber im ewigen Rom,
 Im Schatten der Pinien gemüthlich zu liegen,
 Und singen mit Wehmuth den päpstlichen Dom?
 Wie herrlich des Abends die Kneipe besuchen,
 Bewundern den römischen, stattlichen Mann!
 Dann schmecken die Eier, Oliven und Kuchen;
 Zu Hause bei uns fängt man so was nicht an.

Und weil hier nun Alles die Künste kann üben,
 Ergreif' ich bisweilen im Scherz die Palett'.
 Wenn eine Verzeichnung mein Herz mag betrüben,
 Dann lacht das Modell — ach wie steht es so nett!
 In Deutschland da würd' ich den Ruf wohl verlieren;
 Die Leute sind streng, ohn' Gefühl für die Kunst.
 Doch, hier in der Stille man kann coquettiren,
 Der Schönheit sich widmen mit glühender Brunst.

En dannet Lapländer.

Efter samme Melodie.

Til Skibs blev jeg sendt fra de nordiske Klipper,
 Jeg taler fortræffelig svensk, norsk og dansk;
 Men dog jeg nu seer, at min Eerdom mig glipper —
 Her tales kun Pemaal og Ammeslufansk.
 Hvor Romerne gloe, naar jeg sidder og spiller
 Saa nydeligt Domino i en Caffè!
 Om Morg'nen jeg horer Angelicas Triller,
 Naar pøent jeg ved Vinduet drifter min Thee.
 De Svenske mig sige, jeg er altfor gnaven,
 De Danske og Norske kun over mig lee;
 Men vidste man blot hvad jeg lider i Maven,
 Saa vilde man sig nok lidt anderled's tee.

Imorgen forlader jeg Eiberens Bunde,
 Og reiser tilbage til Umeaas Kyst.
 En Digter mig følger til Fædrenestrande;
 Han mig skal besyngte — det bliver en Lyst.

Un Trasteverino.

Aria. Signora, mia, moglie.

Signori cari stranieri!

Volete voi tacere

Subitamente.

Cosa volete più?

Il papa sta lassù,

Tutto egli sente.

Ah, voi potete magnar

Del magro e del grasso

Nell' osteria.

Siete pagani, si;

Se non state bene qui,

Andate via!

Felice Pacelli.

Canzonetta Anacreontica.

1855.

Aria. Her under Himmels blaar, Tabernakkel.

Provo nell' alma un dolce contento,
 Già la presenza di Bacco i' sento;
 Caro quel fiasco che rider mi fa!
 O, la corona mi cinge la fronte —
 Vieni, m'ispira tu Anacreonte!
 Ecco il Fauno che vino mi dà!

Ah, che la testa un poco mi gira;
 Suona, Apollo, con fuoco la lira!
 Meglio si gode il dolce liquor.
 Mentre cantando il vino beviamo,
 Tutti i numi lodare deviamo,
 Che ci fan bene al povero cor.

Si, che il canto e' il vino mi piace,
 Ma se la madre d'Amore si tace,
 Vale la vita un fico al più.
 Lesto venite con turgidi petti
 Donne leggiadre come Zefiretti!
 Un paradiso ci ride quaggiù.

Canta, Apollo! Mi Bacco dà vino,
 Mentrech' a Venere io m'inchino;
 Dio divengo a forza d'amar.
 Baci, bicchieri, bacchantici carmi
 Per l'avvenire saranmi le armi,
 Finche mi tocca al cielo d'andar.

Felice Purelli.

Sang ved Romergildet.

1836.

Mel. Komm, lieber Mai und mache.

Det Land, hvor Kunsten bygger,
 Hvor Skjønheds Døtre boe,
 Hvor Olie træet skygger,
 Og tunge Druer groe,
 Hvor milde Vinde lufte,
 Hvor Bjergene er' blaae,
 Orangehaver dufte,
 Det Land vi Alle saae.

Vi hørte Melodier,
 Vi saae Sanct Peters Dom,
 Correggios Malerier —
 Alt — thi vi saae jo Rom.
 Og nu, Madonna mia!
 Vi er' jo atter der.
 Det bedste Osteria
 Har vi os udsøgt her.

See! fyldte Foglietter
 Ved Messinglampen staae;
 Presciutto frem man sætter,
 Vi Ponte molle faae.
 „Wo ist der kleine Bravo?“
 I „Schnitzelbank“ han staaer;
 Man ham og Monte cavo
 Nok ud paa Alf'nen faaer.

Hvad Nyt? Skal Eligt man ændse,
 Thi det har neppe Hold!
 Da Venus i Firenze
 Og Vaticans Apol
 Skal giftes, som man siger,
 De smukke Dørn vil faae,
 Der strax til andre Riger
 Fra Pavestaten gaae!

Hvad Gammelt da? jeg spørger —
 Her Himlen er saa blaa;
 Cypressen evig serger,
 Hvor Oldtids Nester staae.
 Som Ild er Dvindens Die,
 Og Sjæl i Sangen boer.
 Her kneise Romas Høie,
 Der Pinietræet groer.

Her Thorvaldsen har hjemme,
 Han værter Dig sin Haand,
 Dansk Hjerte, dansk hans Stemme,
 Og Hellas' Kunstneraand.
 Vort Held vi vil udtrykke —
 Vi kom til Roma hen;
 Dog, den har større Lykke,
 Som kommer der igjen!

H. C. Andersen.

S a n g

den 8de Marts 1836.

Mel. Lad dable Dvinderne hvo vil

Mel har vi til en munter Fest,
 I kjære Venner, taget Sæde;
 Men Længsel er igjen vor Gæst
 Og blander Bemod i vor Glæde.
 Den vinker atter os til Rom,
 Om hvis Ruiner grønnes Ranker.
 :: — Ak, Ranken her kun snøer sig om
 Ruiner af en — Dranker. ::

Thi griber os et mægtigt Savn,
 Et Savn der laaner Skuldren Binger;
 Og hoit i Phantasjens Favn
 Det hen til Eiberen os bringer.
 Og atter flyder om os Duft
 Af Laurens og Drangens Blæde;
 :: Og i en romersk Aftens Lust
 Vi Diet henrykt bade. ::

Til en Grindrings-Fest igjen
 Skal Phantastien os forbinde.
 Hver lille Plet os drager hen,
 Og Minde knytter sig til Minde.
 Os helligt er hvert Navn, hvert Spor,
 Skjendt helst ved eet vor Tanke standsfer,
 ∴ Et Navn, som alle Musers Chor
 Med Laurbærlovet frandsfer. ∴

Til ham vi gaae den vante Gang!
 Tritonen end paa Torvet throner,
 Symbolet paa hans Buggesang,
 Der først blev sunget af Tritoner.
 I Straalens Pladsfen er en Røst,
 Der falder hjemlig i hans Dre;
 ∴ Thi Stemmer fra sin Fædrekyst
 I den han troer at høre. ∴

Ja, hen til ham, hvis Navn og Tid
 En Verden undrende forkynder;
 Hvis Meisel skabte for vor Tid
 Et Hellas' Kraft, et Hellas' Under.
 Han er vor Landsmand, er vor Ven;
 Hans Navn behøver ei at nævnes.
 ∴ Et Glas for ham! og et igjen!
 Og ingen Draabe levnes! ∴

Henrik Hertz.

Den 8de Marts.

1837.

Mel. Tage Verden, som den er.

Berlende med Sang og Vin,
 Atter gamle Rom vi gjæste:
 Phantastus vor Betturin
 Os drog med de fyrige Heste!
 Guden blandt os dvæler huld,
 Rækker venlig fra sin Throne
 Hver en Krands af Laurens Krone,
 Vin fra Monte-est-fiascone!
 Solen skinner varm og fuld
 Fra Drangens Duft og Guld!

Snart til Hjælp har Bacchus ta'er,
 Dobbelt er hans Kraft formeret:
 Vi Sanct Peter blivde vaer
 Og Kuplen er illumineret: —
 Har vort Duffe end ei Ro,

Endnu mere kan vi have:
 Bacchus lærer os at lave
 Biskop, Cardinal, ja Pave, —
 Han gjør salig, han gjør fro;
 Bacchus har den rette Tro!

Med en Gud ved hver en Haand
 Til Ruinerne vi træde,
 Kjende med bevæget Aand
 Af, den af vor hensvundne Glæde!
 Atter her sit Guddomskrav
 Bacchus viser høit med Vre: —
 Byder os at drikke mere,
 See, da vil han restaurere,
 Mane med sin Thyrsusstav
 Glædens Skygge fra sin Grav!

I en blaa og sydlig Glands
 See vi Bjergene sig hoine,
 Og den muntre Folkedands
 Og de brune ildfulde Dine!
 Solens sidste Aftenblus
 Paa den fjerne Villa brænder, —
 Bacchus hver en Ynde kender,
 Han har boet her længe, Venner!
 Af der staaer hans gamle Huus
 Rundt og lystigt som et Kruus!

Med Begeistring følge vi
 Phantafus og Fader Eiber
 Til et venligt Ofteri
 Ved den gule strømmende Eiber: —
 Finde efter Kunstnerstif
 I sin Kreds den gamle Kjære!
 Som en Sol i Kunstens Sphære,
 Varnlig dog i al sin Vre!
 Phidias! din Aand han fik,
 Og Anakreon, dit Blik!

Glade talte vi hans Ord:
 Smerten, som hans Længsel vakte,
 Naar hans Tanke tidt mod Nord
 Floi over det gamle Soracte: —
 For vort Haab gaac Skaalen om!
 Ordne ville vi hans Sæde:
 Snart blandt os han er tilstæde,
 Blander Jubel i vor Glæde;
 Bytter Pantheon og Rom
 Med vort Hjertes Helligdom.

Ludvig Hødtcher.

Hilsen til Thorvaldsen.

1838.

Mel. Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

Der er en Stad, som hvort et Bryst opluer,
 Saasnart man nævner kun dens store Navn.
 Mod den hjer Vandrer ømt med Længsel skuer;
 Den tusind Sneiper gemmer i sin Favn.
 Fra Ponte Molle fjernt til Lateranet
 Beruses man af evig Poesie;
 Fra Porta Pia ud til Vaticanet
 Gjenlyder Folkelivets Melodie.

Bed simple Bord med Druer og Oliver
 Sig fryde skjonne Dvinder, stærke Mænd.
 Der Diet aabnes — Herlige Motiver
 For Pensel, Meissel og for Skjaldens Pen!
 Heel mangen fornem Daare Næsen rynker;
 Han Folket seer og det begriber ei.
 Men Digterfjelen kun den Stakkel ynker,
 Som blind forlader Sandheds gyltne Bei.

I hine Galler, hvor de lave Vuer
 Saa selsomt tale til hver Kunstners Sands,
 Der har Du næret tidt Din Ungdoms Luer,
 Og samlet Blade til Din Laurbærfrands.
 Din Aand, opfyldt af Hellas' Pragt og Inde,
 I Stort og Smaat blev sand og genial;
 Hvad Under, Dine Værker høit forkynde,
 At Du Natur forbandt med Ideal!

Nu er Du fjernt fra Tibrens gule Bunde,
 Fra Romas Himmel og fra Sydens Lyst.
 Her seer Du ingen Oldtidsminder stande,
 Hvis Høihed Gjenklang finder i Dit Bryst.
 Vi veed det vel — hvad her vi venligt byde
 Kun slet er vore fulde Hjerters Tolk.
 Læs i vort Blik! Det maa vor Tak Dig tyde
 For hvad Du var os hist blandt Sydens Folf.

Heel mangen Aften fandt os troe tilsammen —
 Dit ædle Billed smilet' til os ned.
 Fra Muren saae det paa vor Fryd, vor Gammen,
 Og vi tiljubled' det i Kjærlighed.
 Men ingen Længsel mørkner nu vor Glæde,
 Og dette Sted os bli'r en Helligdom,
 Thi Du, vor Landsmand, er jo selv tilstæde,
 Vort bedste Minde fra det gamle Rom!

Felice Pirelli.

Velkomst til Thorvaldsen.

1838.

Met. Vil Du være stærk og fri.

Sil Dig og velkommen vær,
 Laurbærkrone Mester!
 Alle som vi stode her
 Var vi Dine Gæster;
 Nu Du sidder ved vort Bord,
 Ser Dig glade favne
 Dine Venner; med de Ord
 Veed Du vore Navne.

Alle droge vi didhen
 Hvor Du længe vandred';
 Alle fandt i Dig en Ven,
 Danst og uforandret.
 Ja, hver Danst, som til Dig kom,
 Aldrig kan forglemme,
 At hos Dig i sjerne Rom
 Følte han sig hjemme.

Susser Du hvormangen Gang,
 Dist i Kneipesalen
 Du med os ved lystig Sang
 Somte fro Pocalen?
 Susser Du hvortidt vi drog
 Hjem ved Fattelglandsen?
 Og Du selv Guitarren slog
 Glad til Ungdomsbandsen?

Tidt vi her ved dette Bord
 Mindedes de Dage;
 Kaldte til vort kolde Nord
 Romas Land tilbage.
 Dog Set stedse savned' vi,
 Længslen blev ei stillet,
 Og kun Penslens Tryllert
 Skjenkte os Dit Billed.

Men nu er Du blandt os her,
 Vi Dig tæt omklynge;
 Thorvaldsen! velkommen vær!
 Jublende vi synge.
 Ja hver Ung, hver Veteran
 Sak til Himlen sender;
 Thi fra Jason til Vulcan
 Skuer her Du Venner.

Indhold.

	Side.
Romas Pris 1830 (Purelli)	3
Thorvaldsens Skaal 1830	6
Dolce ricordo 1833 (Purelli)	8
En Sviptuur til Rom 1834 (Chr. Winther)	12
Danmarks Søn 1834 (Purelli)	16
En lille Flugt til Rom 1835 (Andersen)	19
Rom og de Fremmede 1835 (Purelli)	22
Canzonetta Anacreontica 1835 (Purelli)	26
Sang ved Romergildet 1836 (Andersen)	28
Den ottende Marts 1836 (Herh)	31
Den ottende Marts 1837 (Bødtker)	33
Hilsen til Thorvaldsen 1838 (Purelli)	36
Velkomst til Thorvaldsen 1838	38

